

Вертаються школярики

Олена Пчілка

Вертаються школярики
Із школи додому.
Скільки втіхи, скільки щастя
Малому й старому!
Тато, мама дожидали,
А кого й бабуся,
А як хто, то, може, й втішив
Старого й дідуся.
Зустрівають, оглядають:
Чи великий виріс, чи не схуд?
А що з науки
Наш хлопчина виніс?
Може, став за цюю зиму
Дуже вже письменний,
Може, став і гордувати,
Що занадто вчений?
Ні, ні, ні, цього немає!
Онде, подивіться,
Як він з меншими своїми
Всюду метушиться:
Треба все йому оглянуть
В хаті і в коморі;
Он гринджолята маленькі
Десь найшов надворі.
Ой, та й ловко ж так спускатися
З гірки снігової,
Або й вуличкою мчати
Стежкою крутою!
Ну, сідай, мала сестричко,
Та не плакати тільки,
Як і падати доведеться,
Може, разів скільки.
От санки летять, і шапка.
Й теплі рукавиці,—
Так дзвенить же й сміх— веселий!
Тее ж все — дурниці!
Прийдуть в хату — пиріжечків

Зараз дасть матуся,
Може, й ще чогось такого
Відшука бабуся.
Сміхи, жарти та балачки,
Всякі розповідки —
Не сказав би, де кінець їм,
І беруться звідки!
Ох, як тяжко було в осінь
З домом розлучатись,
Так тепера з любим святом
Мило зустріватись.